

ülesvatojat neid taftkaiaada, finniwõtta ja neile üttelda: head ollete kurjaga tassunud ja mo issanda karrifast, kelle seest temma joob, kasa wõtnud. Nemmad ütlesid endid sesuggusest sūüst puhtad ollewad, passusid kotta läbbi katsuda, ja kelle kottist sedda wargust piddi leitama, sedda sealsammas paikas árrahukkata. — Karrifast leiti Penjami kottist. Nüüd olli nende kitsus ütlemata, ja nende hääda suur. Läksid kõik tagagasi linna ja Josepi kotta. Langsid temina ette mani mahha, ja passusid omma wanna issa pärast hälledaste, Penjamit lahtilasta ja mitte hukka mõista. Kui nemmad nenda passusid, ei woinud Josep ennast ennam piddada nende ees, kes temma jures seisid, woid hüdis: saatke iggameest mo ju rest välja! Ei já nud siis senna muud, kui agga temma wennad, ja ta nuttis sure healega, ja ütles wendade wasto: minna ollen teie wend Josep, kas mo issa weel ellab? Agga temma wennad ei wõinud temmale ei kuidagi wastata, sest nende peale tulli suur

hirm. Käskis Josep neid siis omma liggi tulla, ja ütles neid waigistades: ärgo sago teie meel haigeks, et mind ollete sele árromünud; sest ello ülespiddamise pärast on Jummal mind teite ele seie läkitanud. Hakkas siis omma wanna Penjami ümber faela, andis kõikile omma wendadele suud ja nuttis nendega.

Kui Waraole teáda andis, et ta wennad tulnud, siis olli funningal hea meel, ja kui ta kulis kuida lound olnud, käskis temma Josepi issat föige perrega Egiptuse-male tua, ja neid Roseni-male, mis föige parrem seal maal olli, assuda. Nenda tulli siis Israel omma laste ja lastelastega Egip-tuse-male. Roseni-makond, mis Punnase-merre pole heitis, olli hea rohho-ma; seal wõdisid nemmad lahkesti ellada ja omma wisi járrele farja piddada.

Kui Jakob 17 aastot seal olli ellanud, surri temma árro, 147 aastat wanna. Josep laskis temma surnokehho, Egiptuse wisi járrele, falli rohtude ja ellidega wõida, ja